

POSLEDNÝ FANATIK

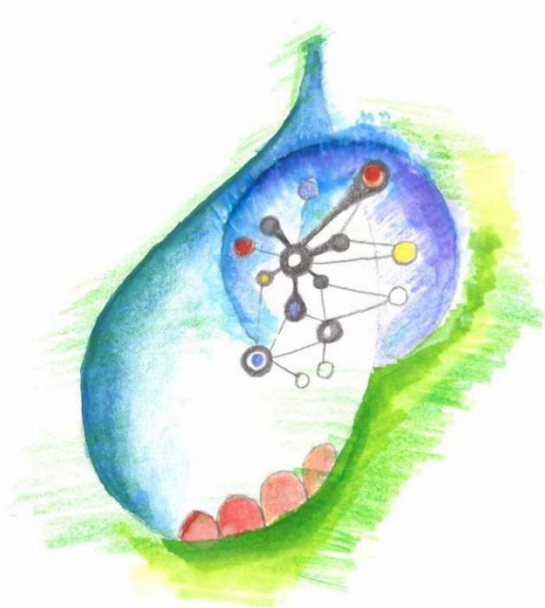
TOMÁŠ FERENČÁK

POSLEDNÝ FANATIK

Tomáš Ferenčák

KAPITOLA 1.: AZYL

Edel. Bol dvanásť deň suchého mesiaca. Od vdovy Chastovej sme odišli skôr. Doobeda bola našou učiteľkou a poobede bylinkárkou pre celú občinu. Vdova posledné mesiace trpela bolesťami hlavy a nemala energiu pre zmenu niečo vtĺkať do hlavy dvom bratom, ktorí ju neustále prerušovali. Príležitosť vykĺznuť z dennej rutiny nás pohltila.

Doma čakali povinnosti pod dohľadom otca. Tak sme vyrazili opačným smerom. K brehu lenivej riečky pretekajúcej Azylom, našim malým domovom. Tok riečky plynul rovnakým tempom, ako

život v občine. Kedysi bola premostená na oboch koncoch občiny. Staré predpotopné stavby zanikli skôr, ako prišli Azylandia. Dnes jediná cesta, ako suchou nohou prekročiť jej brehy, stála v strede občiny.

Modlitebňa nového boha bola vybudovaná na pilieroch nad hladinou toku. Všetky modlitebne boli postavené nad vodnou plochou. Aby pripomínali stálosť a bezpečie v dome nového boha. Len naša malá dýchavičná riečka, ktorá nikomu nestála ani za pomenovanie, symboliku oslabovala.

Bol však aj druhý dôvod, prečo všetky modlitebne stáli nad vodou. Každá mala vežu s okom nového boha. Maják ukrývajúci sústavu filtračných strojov, ktoré čistili tok. Občine veža zaistovala prísun filtrovanej vody. Zachytené znečistenie maják vypúšťal do ovzdušia. Aby sa stabilizovalo podnebie a darilo rásť kryštálom rosy.

Precedené znečistenie uvoľňované na oblohu odvracalo riziko katastrofy, ktorá by prerástla v ďalšiu potopu. Zároveň sa vracalo na zem v podobe lúčov a sýtilo kryštáli rastlín.

S Alterom sme stáli na brehu bezmennej riečky, skrytí pred zrakmi susedov. Ruiny mosta stále trčali zo zeme ako pamätník starého sveta. Slnko hrialo a rastliny ťažovali listy s rosou čo najvyššie, aby si nabrali potrebnú energiu. Mierny svah žiaril modrými odleskami. Surová divoká rosa, ktorú nemalo zmysel ťažiť a rafinovať, pretože len málokedy priniesla viac energie ako sa na ťažbu spotrebovalo. Zostávala tak pre drobné živočíchy, ktoré poletovali, plazili sa alebo skákali.

Alter. Edel stál pri rieke a hádzal úlomky vyplaveného čierneho kameňa späť do vody. Pri každom tvrdil, že sa sem dotrhnúť až z veľkosídla. Samozrejme to nebola pravda. Naša riečka nepretiekala žiadnym veľkomestom.

Pozeral som na druhý breh bezmennej riečky, rukou prechádzal po listoch a cítil drobné ihličky výbojov na dlani. Listy sa pri každom dotyku podráždene zatvárali. Chránili tak kryštály rosy – hybnej sily sveta. Rosa rástla na každej rastline.

Celý deň kryštáli rosy pohlcovali energiu z lúčov slnka. Uchovávali ju. Bola životodarnou silou kontinentu. Umožňovala rastlinám rásť. Hmyz a drobné živočíchy z nej nasávali energiu. Aby ju po krátkom zápase odovzdávali väčším predátorom, ale aj ľuďom.

Energia z kryštálov totiž bola hybnou silou sveta. Rafinovaná šľachtená rosa nabíjala stroje, poháňala dopravné mechanizmy, osvetľovala domy, ... Modrá energia bola všade okolo a bola všetkým.

Predstavoval som si svet pred potopou. Bez veží nového boha, bez modrej rosy na lúkach. Z úvah ma vytrhol čierny bod visiacy nad zemou na druhej strane rieky. Pribúdali k nemu ďalšie. Vyrastali zo zeme, prepletali sa, vírili okolo seba. Edel zastal. Sledoval so mnou úkaz. Pod rastúcimi čiernymi bodmi zhasínala rosa. Modré odlesky kryštálov strácali energiu. Malo nás to varovať.

Aj lenivá riečka akoby definitívne rezignovala na pohyb. Stíchla. Edel zamrzol a z ruky mu vypadol úlomok kameňa. Čierne body sa približovali. Spájali sa do čiernych siluet. Zo siluet vyrastali zobáky,

po bokoch vyrazili krídla, ktoré mávali v ovzduší. Čím bližšie sa ukaz blížil k nám, tým viac sa podobali legendárnym krkavcom.

Zobáky vydávali zvuky trhaného odevu, vírili okolo seba a vytvárali jedno telo. Hlavu, masívnu hrud' so silnými prednými končatinami. Stvorenie sa ako celok začalo pohybovať k nám. Tvor rástol a zanechával za sebou zhasnuté pásy na lúke. Trhavé zvuky neutíchali, musel som si zakrývať uši. Zobáky vyrastali z kože tvora, ktorý sa každým okamihom blížil.

Dodnes neviem, či môj strach bol prirodzený alebo umelý. Každopádne ma ovládol. Všetko vo mne kričalo, aby som strhol Edela, otočil sa, utekal domov. Namiesto toho som sledoval krkavčieho tvora, ako sa pomaly približuje. Nemohol som sa pohnúť, ani zakričať.

Zamrznutý, odstrihnutý od vlády nad svojim telom, ohlušený krikom a klepotom stoviek hladných zobákov. Zjavenie sa prednými končatinami už dotýkalo brehu riečky, ktorá nás oddeľovala a v hlave mi vybuchla bolesť. Prišli vidiny.

Ťažké mechanické stroje s obrovskými hlavňami, ktoré sa derú ruinami zasneženého mesta. Počul som streľbu, rachot, výbuchy ... a pod tým sykot. Nástoječivý šepot. Slová, ktorým som nerozumel. Pohltila ma tma.

Konečne som otvoril oči. Ako prvé uvidel stropné trámy. Ležal som v dome vdovy Chastovej. V spánkoch mi búšilo a v ušiach mi stále vibrovali trhavé zvuky zobákov. Nad druhým lôžkom sa skláňala vdova so správcom modlitebne, ktorého som poznal podľa modrej tuniky s kapucňou.

„Bude v poriadku. Obaja budú v poriadku. Niečo ho spomalilo. Nečakal žiaden odpor, to ich zachránilo.“ Správca mal hlboký zvučný hlas, ktorý sa dokázal doniesť do všetkých kútov modlitebne.

Vdova sa k nemu otočila. Uvidel som, že na druhom lôžku leží Edel. Zbadala, že som pri vedomí. Prešla miestnosť, ktorá jej slúžila ako liečebňa, učebňa, kuchyňa i spálňa. Dala mi zvráskavenú ruku na čelo. „Teraz mi povedz, čo si videl“.

Vyrozprával som všetko, čo mi utkvelo v pamäti. Čierne body, zobáky, siluety, krkavcov, tvora prechádzajúceho riečkou. Pri vidinách a šepote som sa zastavil. Nevedel som sa sústrediť. Slová akoby mi unikali. Tak som stíchol. Stáli a mlčali so mnou.

V tej chvíli sa prebral Edel, ktorý ma ich pozornosti zbavil. Brat zopakoval ten istý príbeh. To už sa v miestnosti tiesnili aj rodičia a starina obce. Bledá matka nás striedavo objímala. Otec kládol nekonečné otázky a Edel sa mu ich snažil zodpovedať. Deň pomaly končil, rodičia nás zobrali domov. S bratom sme vyčerpaní padli do postelí.

Edel. Druhé ráno začalo ako každé iné. Okolo včerajších udalostí panovalo ticho akoby sa nič nestalo. S Alterom sme ničomu nerozumeli. Na obed som už nevydržal a spýtal sa otca, čo sa vlastne včera stalo.

Bol na naše otázky pripravený, ani nezdvihol oči od jedla. „Preberali sme to s vdovou a správcom, je očividné, že ste sa nadýchali snovej byliny. Také veci sa stávajú, keď sa túlate pri rieke bez dozoru. Nebude sa to už opakovať a sami sa nepohnete z občiny,“ odvetil tónom, z ktorého bolo jasné, že diskusia skončila skôr ako začala.

Snová bylinu som poznal. Jedna z mála rastlín, ktorá životodarnú energiu nezískavala len z kryštálov rosy. Vyťahávala ju aj z drobného hmyzu, ktorý uspávala omamnou arómou.

Vdova Chastová ju pestovala a vyrábala z jej šťavy koncentráty, ktoré tlmili bolesť. Snová bylina však nebola nebezpečná ani pre malé zvieratá a už vôbec nie pre človeka. Navyše, jej prenikavá aróma bola tak výrazná, že by som ju okamžite spoznal.

Rovnaké vysvetlenie na nás čakalo druhý deň, keď som dorazili k vdove. S drobným doplnením o našom šťastí hlupákov. Ak by sa náhodou nerozhodla požiadať správcu modlitebne, aby ju odprevadil do občiny, tak by sme tam mohli ležať dodnes. Jej slová dávali ešte menší zmysel, ako tie otcove.

Správca by bol samozrejme ochotný vdove pomôcť s čímkoľvek. Jej manžel bol nie len Gorazdovým predchodcom v modlitebni, ale aj učiteľom. Lenže cesta do centra občiny nezmyselnou okľukou okolo dolnej ruiny mostu nedávala žiadnu logiku ani naj dôverčivejším deťom. Vdova naše ďalšie otázky však vytrvalo ignorovala a nás časom omrzelo ich opakovať.

Samotný Alter si z toho nedeľného popoludnia pamätal možno ešte menej ako ja. Krkavce, tvora, bolesť hlavy a tmu.

Zdanlivo sa vrátili časy rutiny. S bratom sa nám zunovalo neustále klásť otázky bez odpovedí. Udalosti suchého mesiaca by za normálnych okolností postupne šediveli. Asi by sme nakoniec uverili, že za všetkým stála mimoriadne silná snová bylina. Lenže normálne okolnosti neprišli. Namiesto nich sa blížili zmeny, o ktorých sme s bratom ešte netušili. A naši rodičia zas neverili, že prídu tak skoro.

Hodiny s vdovou pokračovali. Len cestou k nej nás sprevádzal otec alebo matka, ktorí vždy mali niečo na práci v okolí Chastovej domu. A späť domov nás sprevádzala vdova, ktorá pre zmenu mala denne povinnosti za riečkou. Klamstiev okolo nás začalo pribúdať a chvíle, kedy sme s bratom mohli modrú šed' prebijať hrami mimo dozoru iných, sa stratili.

Prvý deň mesiaca ťažkých lúčov priviedol do Azylu hosťa. Prvého, čo sme si pamätali. A občina, ktorá nemala pre návštevníkov porozumenie sa tvárila, že nikoho nevidí.

Návštevník bol impozantná postava. Nevedel som odhadnúť ani jeho vek, ani jeho povolanie, ani jeho pôvod. Vysoký, autoritatívny muž, s bielymi vlasmi a očami ešte belšími. Alter tvrdil, že návštevník dokonca vyťahuje farbu z kryštálov.

Otec nás práve viedol od vdovy. Mne prikázal, aby som s ním išiel privítať hosťa. Altera poslal na poschodie, kde mal ostať. Za žiadnu cenu ho nesmel návštevník uvidieť.

V jeho hlase som počul strach na hranici s panikou. Nesmel som sa v žiadnom prípade o Alterovi pred hosťom zmieniť. Nerozumel som otcovým príkazom. O to viac chápal, ako jeho vystrašené slová brata zasiahli. Ticho sa otočil a odišiel. Bolelo ma to aj za neho.

Frigus, ako sa náš hosť volal, dlho hovoril s otcom. Ten mu preukazoval rešpekt, aký som u neho nikdy predtým nevidel. Bielovlasý návštevník sledoval otca pohodlne opretý o dvere do domu. Akoby sa pásol na neistote, ktorá sa okolo otca širila.

Obrátil svoj zrak na mňa. Biele oči sa mi zabodli do zreníc a vpíjali sa mi do mysle. Na jeho tvári sa zavlnil jemný náznak úsmevu. Zmizol

skôr ako stihol presvetliť tvár. Zarazene som pozeral na bieleho návštevníka. Ten sa už obrátil na otca. „S Mitrou ste splnili svoje povinnosti, čoskoro vaša úloha skončí, môžete ísť z Azylu alebo zostať. Je to na vás“.

„Nečakali sme, že prídeš tak skoro. Edel ešte nie je pripravený, netuší o večných, nepochopí to.“ Otec sa pokúsil o odpor. Z jeho hlasu však bolo zrejme, že dopredu cíti porážku. Nakoniec sa aj tak podrobí rozhodnutiu bielovlasého návštevníka.

„Obaja viete, prečo som si prišiel tak skoro. Napadol ho okult, vieš to ty, viem to ja a nepochybujem, že to vie aj Zriadenie. Už tu nie je v bezpečí.“ Frigus si rovnako uvedomoval, že otcov vzdor je odsúdený na zánik. Emócia rodiča, ktorý strácal syna sa museli prejaviť. Otec si ma všimol a pokynul mi, aby som odišiel.

Nehodlal som riskovať otcov hnev. Navyše som vedel, že budem musieť Alterovi vyrozprávať všetko, čo sa dole stalo. Vyšiel som po schodoch a zamieril do izby. Lenže brat v nej nebol.

x

Alter. Striedavo mnou lomcoval, hnev, sklamanie a poníženie. Ležal som na svojej posteli a sledoval odrazy modrého svetla, ktoré pulzovalo a osvetľovalo našu izbu.

Odhodlal som sa k svojej poslednej detskej vzbure. Obliekol som sa, otvoril okno a vyliezol z domu. Kráčal som tmavou otčinou a nechal sa unášať horkosťou. Nemal som žiaden konkrétny cieľ.

Došiel som k ruinám starého mostu. Práve tam, kde sme s Edelmom prežili prvé stretnutie so svetom, o ktorého existencii som ešte netušil. Sedel som opretý o jeden z pilierov. A sledoval lenivú riečku. Rosa už

nežiarila. Kryštáli boli schované v listoch rastlín. Monotónne zurčanie vody odplavovalo hnev, tma ukrývala pocit poníženia, ticho chladilo horkosť sklamaní.

Zobudil som sa nadržanom. Opretý o pilier zvyškov mostu som uvidel, ako sa pomaly prebúdzajú svah. Rastliny začínali svoj každodenný ranný rituál. Postupne ťažkovali stonky, uvoľňovali listy a kryštáli začínali lapať prvé lúče slnka. Už som sa chcel vrátiť domov, keď som na druhom brehu zbadal zohnutú postavu.

V predklone sledovala pásy kvetín, ktoré nereagovali na prvé lúče. Listy zostávali stiahnuté. Kryštáli nepulzovali. Rastliny vytvárali tmavé pásy v záplave modrej žiary. Kopírovali pohyb krkavčieho tvora, ktorý na nás zaútočil pred niekoľkými týždňami.

Neznámy sledoval pásy. Jednu ruku mal obalenú strieбриstým kovom. Chcel som sa ticho vzdialiť. Pomaly som sa začal sunúť späť, pripravený v dostatočnej vzdialenosti vyskočiť a utekať do občiny. Pochyboval som, že ma mohutná postava dokáže chytiť. Mýlil som sa.

Pri prvom pohybe neznámy muž okamžite pozrel mojim smerom. Pochopil som, že o mne vie. Vyskočil som a začal bežať. Neznámy sa pohol nečakanou rýchlosťou. Počul som ťažké dopady nôh, nahnevané vyprsknutie bezmennej riečky a kým som stačil prebehnúť pár metrov začítal som na ramene ruku. Strhol ma na zem.

Pokúsil som sa opäť vstať. Neznámy ma však prišpendlil k pôde. Začal som aspoň kričať „A teraz chvíľu ticho. Ak by som sa ťa chcel zabiť, tak by som to spravil, kým si tu spal,“ ozval sa hrubý hlas.

Prestal som sa zmietieť. Pustil ma. Prevalil som sa na brucho, pripravený opäť vyštartovať. Čakal to. Do chrbta sa mi zaboril chladne pulzujúci kov. Zastavil som sa.

„Stačilo,“ povedal hlasom, zvyknutým na okamžitú poslušnosť. „Teraz si sadni a povedz mi, čo tu robíš.“ Posadil som sa.

„Ty si tu bol, keď sa to stalo? Vidím stopy dvoch chlapcov.“ Vôbec som nerozumel, o čom hovorí. „Chlapče, asi nie si práve najbystrejší. Tak ešte raz a sústreď sa. Ty si tu bol s Edelom?“ Rukou ukázal na čierne pásy na druhom brehu. Prekvapene som na neho pozrel a uvažoval, odkiaľ pozná meno môjho brata. Bol som si istý, že sme neznámeho nikdy predtým v Azyle nevideli.

„Áno, s bratom sme tu boli,“ tentokrát som zaskočil ja jeho. „Ste s Edelom tak blízki priatelia?“

„Sme bratia, už som to povedal. Ani ty asi nie si najbystrejší,“ hneď som sa zarazil. Uvedomil som si, že nie som v situácii, kedy si môžem dovoliť drzosť.

„Ak hovoríš pravdu, tak to Mitra trochu nezvládla.“ Neznámy sa zatváril pobavené. Pustil ma, odstúpil a otočil sa mi chrbtom. Akoby tušil, že ma zvedavosť udrží na mieste pevnejšie ako jeho kovom potiahnutá ruka.

„Poznáš mamu?“ Nereagoval. Opäť v prvých ranných lúčoch začal sledovať stopy na zemi. Pozoroval som ho. Mal vysokú mohutnú postavu, široký hrudník a svalnatú ruku. Pravú ruku nemal navlečenú do žiadnej rukavice. Ruka bola kovová. Zadumane stál na brehu rieky, kúsok od miesta, z ktorého pred týždňami Edel hádzal úlomky do vody.

„Tak toto som nevidel od tretej potopy,“ zašomral si. Zarazil ma. Vojna, v ktorej Zriadenie porazilo armády okultov, prebehla roky pred tým, ako sme s Edelom narodili.

„Mali ste šťastie, že s vami bola vedma a kniaz.“ Teraz som pre zmenu prekvapene sledoval ja jeho. „Nikto s nami nebol. Boli sme sami, kým nás nenašli vdova Chastová a správca modlitebne. Nikto iný s nami nebol.“

„Minimálne tu bol okult. Mimochodom som Torin.“

„Som Alter“.

„Keď už sme kamaráti, povedz mi všetko, čo si pamätáš.“ Zopakoval som celý príbeh. No keď som sa dostal k šepotu a vidinám mechanických konštruktov opäť som sa zasekol. Akoby mi niečo v mojej hlave zakázalo hovoriť. Pozorne ma sledoval.

„Všetko?“ pozrel na mňa skúmavo. „Žiadna vedma, okult ani kniaz tu neboli,“ zopakoval som.

„Keď to vravíš. Viac sa asi nedozvieme. Pod', vezmem ťa domov. Mitra musí zomierať strachom.“

Cestou som sledoval Torina. Musel byť z enklávy Biotikov. Jeho robustná postava v mierne zvlnenej krajinke v okolí Azylu pôsobila asi ako trojpsohlav v modlitebni.

Tesne pred domom sa zastavil. „Ešte raz sa spýtam. Áno, nie som najbystrejší – preto si rozumieme – si syn Mitry a Edel je tvoj brat?“

„Edel je moje dvojča. Nevyzeráme rovnako, ale narodili sme v ten istý deň.“ Rozpačito sa poškriabal po brade.

„Tak to si necháme ako naše malé tajomstvo. Počkaj tu, kým nezistím, či je čistý vzduch,“ dodal. Vrátila sa mi horká pachuť z toho,

ako ma všetci nútili tajiť, že existujem. Vycítil môj rastúci vzdor, chytil ma za rameno a zatriasol mnou.

„Teraz ma dobre počúvaj, nejde o tvoje malé ego, ide o teba celého. Len zistím, či je tam stále ten biely had. Nesmie ťa vidieť,“ jeho tón ma vystrašil. Vzdor ma rýchlo opustil.

Edel. Uprostred noci ma zobudili rodičia. Nezažali kryštáli. Ostali sme v tme. Na matkinom hlase bolo počuť, že nedávno plakala. Prekvapilo ma to. V prvej chvíli ma napadlo, že jej niekto ublížil. V občine sa už podobný prípad udial.

Strak bil svoju ženu, kým sa neobrátila na Radu občiny. Straka nakoniec vyhnať z občiny bez majetku a zakázali mu návrat. Zo dňa na deň sa stal cudzincom.

„Ticho vstaň. Musíš odísť,“ prerušil moje úvahy otec. Vlastné slová ho boleli. Matka začala vzlykať. Nechápal som, kam musím odísť a už vôbec nie, prečo uprostred noci.

„Kam odchádzam?“ Zašepkal som a pristúpil na ich hru. Predstieral som, že nechcem zobudiť Altera, ktorý bol kdekoľvek, len nie v našej izbe.

„Všetko sa dozvieš,“ umlčala moje otázky matka. Vzal som si oblečenie zo stoličky a vyšiel s rodičmi z izby.

Dole čakal návštevník. Opäť pohodlne opretý o zárubňu dverí. Ani otcovi, ani matke nevenoval jediný pohľad. „Prišiel čas Edel. Skôr, ako sme čakali, ale aspoň uvidíš kus sveta.“ Prestal mi venovať pozornosť a zapozeral sa na niečo za mojím chrbtom.

Namiesto toho ma objala matka. Zaborila mi prsty do vlasov a ja som cítil, ako sa chveje potlačovaným plačom. „Buď dobrý Edel, buď

dobrý,“ opakovala. Keď ma po chvíli pustila, pristúpil otec. Chytil ma za ramená a pevne ich stisol. „Som na teba pyšný, teraz je na tebe, aby si mi dal k pýche dôvod. Dokážeš všetko, ja to viem.“

Stále som nechápal, čo sa deje. Nechcel som odísť. Otupený spánkom, divokým sledom udalostí som sa nezmohol na odpor. V hlave mi vírili tisíce otázok tak rýchlo, že som nedokázal položiť ani jednu z nich. To už ma zobral za ruku bielovlasý a napol vyviedol, napol vytiahol von.

Pred domom stáli dvaja neznámi muži a dopravný mech. Prvýkrát som videl cestného mecha. Vozidlo poháňané energiou z kryštálov. Nastúpili sme a dvere sa zaklapli. Muži sa posadili pred nás a zapraskanie oznámilo štart fúzie. Procesu, kedy stroj začal z kryštálov rosy vyťahovať energiu, ktorá následne roztáčala motor vozidla. Až vtedy som sa spamätal, pokúsil sa otvoriť dvere. Nereagovali.

„Tak to by sme mali,“ ozval sa Frigus. Sledoval cestu, ktorú lemovali modré domy Azylu. „Kam ideme?“ obrátil som na bielovlasého. „Domov,“ odvetil bez záujmu. Pozrel som na neho.

„Na severný kontinent. Tvoj nový domov sa ti rýchlo zapáči. A budeš v bezpečí,“ doplnil po chvíli.

„Ja som doma tu,“ odvetil som. Spomenul som si na Altera. Ani sme sa nestihli rozlúčiť. Vybehli mi slzy. Dúfal som, že Frigus, či neznámi muži ich nezbadať.

x

Alter. Stál som pred vlastným domom a bál som sa prísť bližšie. Niečo v Torinovom hlase ma vystrašilo. Biotik opatrne, bez

zaklopania vstúpil do domu. Poslušne som čakal vonku, kým nevyšiel aj s mojou mamou. Rozbehla sa a objala ma.

Videl som, že nie je v poriadku. Noc preplakala. Dlho ma objímala a ja som nevedel, čo mám spraviť. Torin zatiaľ hovoril s otcom, ktorý pomaly vyšiel z dverí. Spoza matkiných vlasov som videl chladný odstup, ktorý si Horal a Azylan od seba držali. Aj na otcovi sa podpísala noc bez spánku. Len Edela som nevidel.

Vymanil som sa z matkinej náruče a pristúpil k otcovi s Torinom. Čakal som výčitky a trest za nočný útek. Ani jedno neprišlo. Edela rodičom nič nepovedal. A ja som si v hlave pripravoval klamstvo, ako som sa zobudil skoro ráno prechádzala sa po občine.

Otec s Torinom zmlkli. V otcovej tvári sa zračila bezradnosť a neistota. Nevedel, čo povedať, netušil, čo spraviť.

„Mitra, vy dvaja ste tí poslední, od ktorých by som čakala také prekvapenie,“ prerušil ticho Torin. „A potom na lúke nájdem tohto mladého muža,“ pokračoval a ukázal na mňa. Otec ďalej mlčal. Matka na mňa hľadela.

„Predpokladám, že ste mali aspoň toľko rozumu, že sa to Frigus nedozvedel.“ Obrátil sa opäť na otca.

„Nič nevie, chlapca nevidel a nikto z občiny by sa do toho nepletol,“ uistil ho otec. „Možno o nič nejde. Narodil sa ako druhý,“ pokračoval po chvíli.

„Napriek tomu by sa o ňom nikto nemal dozvedieť. Ako poznám Frigusa, nenechal by nič na náhodu. Chlapec by nemusel prežiť.“ Torin na mňa zamyslene pozeral.

„Nikto nič nevie. Postarali sme sa, aby nikto, okrem občiny, nič nevedel ani o Edelovi, ani o Alterovi. Správca svätyne bol v Chastovej jednotke. Prišiel sem s ním. Zriadeniu reportoval všetko nepodstatné. Verím mu. A Frigus tu nemá žiadne oči ani uši.“ Nevedel som, či otec presviedča Torina alebo seba.

„No niekto minimálne o Edelovi vedieť musel. Ten okult sem neprišiel náhodou. Priveľa by riskoval, ak by len tak napadol dvoch chlapcov kúsok od občiny.“ Torin sledoval otcove rozpaky.

„Nemal sa to ako dozvedieť. Som si istý, že išlo o náhodu.“ Na otcovom hlase bolo počuť, že sám svojim slovám neverí.

„Nebud' idiot. Obaja vieme, že okulti si nechodia voľne po strednom kontinente.“ Jeho slovám neveril ani Torin.

„Ale už to ani nie je podstatné. Okult musel byť prekvapený, že našiel dvoch chlapcov. Predpokladám, že nevedel, že sú bratia. Nepodobajú sa na seba. Ale išiel na istotu, o tom sa už nebudeme hádať. A keďže nevedel, kto je cieľ, zaútočil na oboch.“ Torinove slová mi potvrdili, že celá bájka o spavej byline bolo klamstvo. Niečo sa tu dialo, ale nerozumel som čo.

„A ty vieš, že sa vráti, aby dokončil, čo začal. Edela už nenájde, ale Alter bude v ohrození,“ bolo vidieť, že Torin otca presvedčil. Len stále som nerozumel o čom.

„Chceš si ho zobrať a useknúť mu ruku?“ ozvala sa zrazu matka a bojovne pristúpila k Torinovi. Matkin tón ma zaskočil. V živote som ju nepočul zvýšiť hlas a už vôbec nie vzdorovať. Začal som však chápať, kam vedie celá nezmyselná diskusia.

„Mitra, obaja vieme, že tu ostať nemôže. A ak bude chcieť a prejde skúškou ...“ Pokrčil ramenami.

„Kam ho chceš poslať? Frigus ide na sever. A zbaví sa každého možného Edelového konkurenta skôr, ako si preverí, či vôbec konkurentom je. V každom veľkosídle je len otázka času, kým ho nájde Zriadenie. Hľadať na strednom kontinente ďalší Azyl nemáme čas. Na južnom kontinente zmizne a v Enkláve sa k nemu nikto neodstane,“ pokračoval neúprosne Torin.

Na matke bolo vidieť, že bojuje s chuťou oponovať. Otec naďalej mlčal. Prišlo mi, že na mňa zabudli. „Idem zobudiť Edela,“ povedal som a vykročil k domu. Všetci traja sa na mňa otočili.

KAPITOLA 2.: CESTA

Edel. Za oknami dopravného mechu ubiehala krajina rýchlosťou, z ktorej by sa mi za normálnych okolností mala točiť hlava. Okolnosti však boli všetko, len nie normálne.

Azyl sme opustili dávno. Putovali sme cestami, ktoré sa zachovali ešte zo sveta pred druhou potopou. Cesty podliate čiernym tekutým kameňom, ktoré nikto neudržiaval.

Mech udržiavali v pohybe veľké, špeciálne vyšľachtené kryštály. Za oknami sa krajina menila. Z lúk plných surovej rosy začali vyrastať kriky, prvé stromy a následne háje a celé pásy lesov.

Cez deň sme sedeli v mechu. Noci sme trávili buď v občinách, ktorými sme prechádzali, alebo sme si rozložili lôžka pri ceste. Ani na okamih som nebol sám. Vždy ma sprevádzal jeden z dvoch Frigusových mužov.

Počas celej našej cesty bielovlasého muži neprehovorili ani slovo. Celá ich komunikácia sa obmedzovala na prikývnutia, keď im Frigus niečo prikázal. Prípadne odmietavé zavrtenie hlavou, keď som sa niečo spýtal ja. Po čase som všetky pokusy o konverzáciu vzdal a prijal veci také, aké sú.

Po pár týždňoch krajina opäť zmenila svoju podobu. Medzi kryštálmi rosy pribúdali mokrade plné zelenej vody. Stromy sa začali pokrivené stáčať. Akoby sa porasty nevedeli rozhodnúť, či svoju životodarnú energiu chcú čerpať zo slnka alebo zo smaragdovo zelenej vody. Za niekoľko dní sa rosa zmenila.

Kryštáli na rastlinách vydávali najprv modrú žiaru s drobnými zelenými tónmi. Neskôr zelená prevažovala modrú, až sa modrá stratila na úkor smaragdovej. Za pár dní belasá takmer úplne vymizla. Zostal len jedovatý zelený jas. Stratili sa zdravé lúky a háje. Ostali pokrivené porasty, zelené jazerá pulzujúce nezdravou farbou. Vzduch sa stával vlhkejším a ťažším. Vstupovali sme do močiarov.

„Čaká nás jedna nepříjemná zastávka. Bohužiaľ, zrejme sa jej nebudeme môcť vyhnúť. Ak si vážiš vlastný život, budeš hrať nemého,

nechaj všetko na mňa,“ prerušil ticho Frigus, ktorý väčšinu cesty spal alebo mlčky hľadel cez okno na cestu.

V hlave sa mi vyrojili nové otázky. No chápal som, že nie je správny čas, ak chcem získať odpovede. Mech prudko zabrzdil. Cez predné okná som zbadal postavy, ktoré prehradili stred starého mosta. Jeden rad stál na nohách, pred sebou zeleno pulzujúce štíty. Druhý rad sedel na štvornohých tvoroch.

V mojom krátkom živote som podobné zvieratá nevidel. Dlhé svalnaté končatiny, ešte dlhší chvost. Telo mali čiastočne pokryté srstou a čiastočne šupinami. Z malých hláv im žiarili zelené oči bez známok života.

O mnoho rokov neskôr som sa stretol s kultom, ktorý veril, že život vznikol z vody. Najprv v nej žili ryby a plazy, potom prenikali na súš a prispôbovali sa novému prostrediu. Strácali šupiny, z kože im začala rásť srst alebo perie. Zvieratá stojace pred nami akoby boli stvorené zo začiatku a konca celého procesu.

Ešte podivnejšie pôsobili ľudia, ktorí na nich sedeli. Všetci mali dlhé čierne vlasy a bledú pleť. Mali rovnaké oblečenie. Uniformy so šupinatými vzormi jemne zdobené korálkami, ostňami alebo rybími kosťami. Len zelené smaragdové oči im svietili rovnako ako ich zvieratám. Upierali ich na nás. Mech zastal.

„Pán Lizardov si žiada prítomnosť Bieleho,“ ozval sa nečakane čistým hlasom jeden z mužov. Frigus vystúpil z vozidla a ako zvykol, oprel sa o dvere. Chvíľu sledoval zástup mužov na moste. Napätie stúpalo.

„Odkáž svojmu pánovi, že ho navštívim,“ odvetil. Vrátil sa do mecha. Muži na moste sa rozostúpili, aby vozidlo mohlo prejsť. Jazdci nás obklopili a sprevádzali po ceste. Mech spomalil. Prispôbil svoje tempo sprievodcom.

„Pôsobia vznešene,“ prehodil som, aby som otestoval, do akej miery zákaz hovoriť mám brať vážne. „Do vznešenejších vecí som už pár krát v živote nechtiac stúpil. Sluhovia potom strávili hodiny, aby zbavili topánky tej vznešenosti. Ale už ani slovo,“ uzemnil ma Frigus.

Otočil som sa a sledoval ako sa slnko stráca. Koruny pokrivených stromov sa nad našimi hlavami spájali, prepletali svoje vetvy a vytvárali podivnú strechu. Celý porast sa stával jednou obrovskou kupolou, ktorá nás pohlcovala.

Zem svietila jedovatou farbou. Akoby kryštáli izolované od slnečných lúčov museli čerpať energiu zo zelených lagún. Mohol byť krátko poobede, napriek tomu som si pripadal ako v hlbokej noci. Nebyť tej zelenej žiary.

Postupne som sledoval prvé domy. Hlboké pletené misky prevrátené hore dnom. Pokrivenie porastov niekto usmernil tak, aby vytvorili desiatky iglu zo spleti konárov. Mech zastal, vystúpili sme a kráčali pešo.

Smerovali sme k mohutnej hale uprostred občiny. Pomaly sa v zelenohnedej mase vynoril otvor, ktorým vedľa seba mohli pohodlne prejsť aj traja muži. Vošli sme dnu a otvor sa zatiahol. Pred nami sa rozľahla sála s dlhými stolmi z prútia. Na stenách boli kože z plazov, ale aj staré kožušiny z dávno vyhynutých ľadových

medveďov. „Nič nejedz, nič nepi a hlavne nič nehovor,“ sykol mi do ucha Frigus.

„Veľký bielovlasý Frigus konečne zavítal k Lizardom,“ zaznel zvučný hlas z vysokého kresla na pódiu, ktoré stálo na zadnom konci haly.

„Pod' k môjmu stolu, sadni si a jedz,“ pokračoval vysoký statný muž. Prvýkrát som uvidel vodcu Lizardov. Mal rovnako čierne vlasy a zelené svietiace oči. Na hlave mal čelenku z jašteríc. Chvost jedného plaza bol omotaný okolo krku druhého. Hlavy mali vykrivené nahor a nehybnými očami sledovali strop z prútia. Spoločne vytvárali zvláštnu korunu, symbol vládcu močiarného ľudu.

Frigus pomalým krokom vystúpil na pódium a uvelebil sa do prázdneho kresla. Ja a dvaja bielovlasého muži sme si sadli na malé vankúše z jašterej kože, ktoré narýchlo priniesol jeden zo sluhov. Položil ich na schod pódia a rukou nám pokynul, aby sme si sadli. Sluha sa následne postavil za muža v kresle, zobral čašu a dolial mu červenú tekutinu do pohára. Na chvíľu som získal dojem, že si s Frigusom vymenili pohľady.

Sledoval som bizarnú výzdobu. Kožušiny na stene museli prežiť obe posledné potopy. „Lyro, nerozumiem, na čo je dobré toto cvičenie. Som na ceste domov, mám svoje povinnosti,“ konečne prehovoril Frigus.

„Ale takto sa starí priatelia nevítajú.“ Nemusel som ani otáčať hlavu, aby som pochopil, že nejde o starých priateľov. „Vidím, že si získal nového rukojemníka. Vždy ma zaujímalo, koľko už ich máš.

Vedia aspoň jeho rodičia, kde sa ich syn nachádza?“ pokračoval náš hosťiteľ.

„Jeho rodičia zomreli, ale starý otec je zaujímavý. Prijemná pozícia v Zriadení. Bohužiaľ nevedel si rady s nemým vnukom. Tak ma požiadal o pomoc s výchovou. Čo by si na mojom mieste spravil?“ Frigus sa otočil a položil ruku na moju hlavu.

Mlčal som a ani sa nepohol. Klamal tak presvedčivo, že som skoro sám uveril. „Predpokladám, že nešťastný starý otec si myslí, že zomrie skôr, ako mi bude môcť moju láskavosť oplatiť. Lenže ho čaká zopár prekvapivých kariérnych postupov,“ pokračoval môj bielovlasý sprievodca.

Otočil som sa a pozrel mu do tváre. Jeho pôvodne predstieraná veselosť sa pomaly strácala. Prenikavý pohľad sa postupne zakaloval. Posunul pohár k sluhovi, ktorý mu opäť dolial. Pozrel som sa na Frigusa. V jeho očiach sa naopak zračilo sústredenie, s ktorým sledoval svojho hosťiteľa. Na tvári sa mu opäť zavlňal náznak úsmevu. Zmizol skôr, ako by si ho niekto všimol.

„Myslím, že si tvojho nového zverenca nechám tu,“ povedal po chvíli Lyro. Sála stíchla a obrátila zrak na Frigusa, ako zareaguje. Bielovlasý si však vychutnával hustnúcu atmosféru. Pôsobil ako herec, ktorý dostal publikum presne tam, kde chcel.

„Stále len ťahanie nitiek z bezpečia,“ pokračoval Lizard. Hlas mal vyčerpaný a zhlboka dýchal. Sledov som jeho zakalené oči. Na krátky čas sa v nich opäť prebleskol intelekt. Pozrel sa na pohár a otočil sa na sluhu. Chcel niečo povedať, ale v tom sa ozval Frigus.

„Neprišiel som sem, aby si ma urážal,“ postavil sa. Pravou rukou spravil čudné gesto. Nášmu hostiteľovi sa v kútikov očí zjavili kvapky krvi. Pomaly mu stekali po lícach. Pridala sa krv z nosa a úst. Atmosféra v sále sa zmenila. Mlčanie plné napätého očakávania vystriedalo ticho naplnené lepkavým strachom. Muž na kresle zachrapčal. Stále chcel niečo povedať. Už to nestihol. Hlava mu padla na stôl. Jašterice z jeho koruny sa náhle rozplietli. Začali unikať zo sály. Krv stekala zo stola. Jej kvapkanie na zem odrátavalo ďalšie dejstvo nečakanej drámy. Prišlo po dvanástich kvapkách.

„Ešte niekto sa rozhodol urážať bielovlasého?“ Frigus zahučal na zvyšok sály. Majestátnosť okamihu ma opantala rovnako ako všetkých okolo. S výnimkou dvoch strážcov, ktorí s nami cestovali. Nezúčastnene pozerali pred seba.

Nikto nič nepovedal. Rozumel som im. Videli ako ich hosť zabil človeka pohybom ruky. Smrť prišla bez prípravy, v jednom okamihu. Frigus a jeho muži vstali. Biely ma chytil za ruku a šokovaného ma ťahal z prútenej sály.

Zastavili sme pred stenou, v ktorej bol nedávno vstup. Vetvy sa zo stonaním rozostúpili. Vyšli sme. Pomaly sme kráčali občinou. Nasadli do mechu. Nikto nás nezastavil. Nikto na nás neprehovoril. Nikto z nás nespustil oči.

Vyšli sme z občiny Lizardov a zastavili. Čakali sme. Po asi hodine som započul dupot štvornohého tvora. Zoskočil z neho sluha, ktorý nám doniesol vankúše. „Fungovalo to, pane. Ale ako ste vedeli, že váš zastaví práve teraz?“ Na sluhovi bolo stále vidieť nedávne napätie.

„Bylina smrti vždy funguje. A Lyro bol hlupák. Dal som si námahu, aby zistil, že som prešiel jeho územím. Počítam, že tí nešťastníci na moste čakali týždne, kým sa budem vracat,“ odvetil Frigus a kývol na jedného z jeho mužov. Vodcu Lizardov nezabila žiadna magická sila, bol otrávený.

Všetko bolo len vopred pripravené divadlo. Pozrel som na sluhu. Z výrazu Lizarda naďalej žiarila úľava. Kým mu tvár nerozrezal výboj modrého svetla. Telo spadlo na zem. Zomrel skôr ako si všimol nebezpečie.

Za ním stál jeden z Frigusových mužov. V rukách držal žiariacu čepel. „Hodte telo do najbližšieho močiaru. Nech ho nikto nenájde,“ zavelil bielovlasý a nastúpil do mecha.

Otrasene som zostal stáť pred vozidlom a sledoval, ako jeden z Frigusových mužov odnáša telo. Bielovlasý ma chvíľu sledoval. „Ber to ako lekcii. Celá tvoja sila je v tom, ako silného ťa vidia nepriatelia. Teraz sa roky budú Lizardi triasť pred bielovlasým, ktorý zabíja gestom ruky. Lenže náš mŕtvy pomocník by raz mohol prezradiť, ako to skutočne bolo.“

Alter. Azyl sme opustili druhý deň ráno. Kráčali sme mojim domovom. Prešli sme okolo modlitebne nového boha, prekročili riečku, minuli dom vdovy Chastovej. Vdova stála pred dverami. Chcel som k nej prísť a rozlúčiť sa. Kým som v jej tvári nezbadal pocit úľavy. Zabolelo to. Sklonil som hlavu a kráčal ďalej. Modrá šed' mi zrazu prišla vzácna. Opúšťal som Azyl. Stal som sa cudzincom vo vlastnom domove.

Míňali sme zvyšky starého mosta. Lúka žiarila surovou rosou. Miesta, na ktorých prebehol stret s krkavčím tvorom, sa pomaly vracali do normálu. Pásky vyhasnutých kryštálov stále boli vidieť. Ich okraje už neboli ostré. Mierny svah si pomaly bral späť, čo mu zobrali. Za pár dní už neostane ani táto stopa po mojom detstve. Dýchavičná riečka za Azylom prestala plynúť ležérnym tempom. Tok zrýchľoval.

„Nuž to bolo rýchle. Obával som sa, že tretinu dňa budem sledovať slzičky, objímanie a počúvať lúčenie,“ prehodil Torin. Nereagoval som. Mal pravdu. „Nuž čaká nás cesta do veľkosídla. Zoženiem transport a hurá do Lávových hôr.“ Biotik sa nedal mojim mlčaním odradiť. Predstava, že navštívim veľkosídlo ma priviedla na iné myšlienky.

„Prečo máš vlastne kovovú ruku?“ Chcel som rozptýliť horkú pachuť, ktorá ostávala, aj keď sme Azyl už opustili.

„Keď sa chlapec stane mužom, prejde skúškou. Ak uspeje, čaká ho rituál montáže a získa túto krásku.“ Torin si poklepal po svojej kovovej ruke. „Akou skúškou?“ Zvedavosť pomaly vytláčala ozveny rozpačitého lúčenia.

„Každý inú. Závisí od okolností.“ Horal sa otočil a pokračoval v ceste. Rozbehol som sa za ním.

Kráčali sme modrými lúkami, míňali ostrovy kríkov, ktoré sa skláňali pod ťarchou surových kryštálov. Rose sa darilo. Vďaka vežiam nového boha bolo počasie stabilné. Dažde predvídateľné, živle len málokedy páchali škody. Nová príroda pohlcovala pozostatky starého sveta. Najprv ho obsadzovali lúčne kvety s malými kryštálmi, za nimi

prichádzal hmyz, drobné aj väčšie živočíchy. Nakoniec ruiny zhltnú hlboké lesy vibrujúce životom.

„Bojoval si v tretej potope?“ Prerušil som mlčanie.

„Málokomu sa vyhla,“ odvetil vážnym tónom.

„Nový boh povolal verných, aby nastolil bratstvo, rovnosť a poriadok“, odcitoval som vdovu Chastovú.

„Tak nejak,“ vyhol sa odpovedi. Rozhovor odumrel.

Večer Torin zobral z porastov niekoľko takmer plných kryštálov. Vytiahol malé prenosné skratovadlo. Prístroj, ktorý dokázal usmerňovať energiu rosy.

V časti kryštálov vyvolal fúziu – proces uvoľňovanie energie. Fúzia vydávala teplo a svetlo. Druhou časťou nazbieranej rosy skratoval niekoľko vetví. Drevená hmota po kontakte s prístrojom zmäkla do vlákniny, ktorá sa dala jesť. Ak nemáte na jedlo prehnané nároky.

„Čo vlastne vieš o svojej občine?“ Horal prerušil ticho. Sedel na zemi a ľavou rukou sústredene uvoľňoval drobné ovládače na svojej kovovej ruke.

„Volá sa Azyl, tečie ňou riečka, ktorej meno nepoznám. Máme modlitebňu nového boha, v ktorej sa každý dvanásty deň modlíme. Nemáme radi cudzích a nikto k nám nechodí. Teda nechodil,“ opravil som sa. „Niekedy ľudia odchádzajú a nikto sa nevráti.“ Opäť ma premáhal zármatok s trpkou príchuťou úľavy na tvári mojej učiteľky.

„Určite sa nevolá Azyl. Skôr Modrý hájik, nejaká lúčka, riečka, púčik alebo iná malebná volovina,“ uvoľnil posledný ovládač. V priestore medzi dlaňou a lakťom sa kov roztvoril.

Zvedavo som natiahol hlavu. Čakal som, že uvidím kožu, tkanivo, kosť. Namiesto toho som videl dvanásť pulzujúcich kryštálov. Trinásť bol čierny. Bez života.

„Azyl nie je dobrý názov pre komunitu, ktorá chce prežiť.“ Torin vybral prázdny kameň. „Ide skôr o označenie pomerov. Stále je na kontinentoch dosť útočísk. Zriadenie je príliš mladé a slabé. Snaží sa ovládnuť predovšetkým veľkosídla. Ak bude dostatočne silné v centrách, Azylov začne ubúdať.“ Priložil čierny kameň k oku, skontroloval, či nemá praskliny a začal ho vkladať späť.

„Čo je potom Azyl?“ Pokúsil som sa o neutrálny tón, aby som prekryl zvedavosť. Prežil som v občine celý svoj krátky život. Torin sa v ňom mihol na jeden deň. Čo mohol o ňom vedieť?

„Ako som povedal, Azyl je útočisko. Miesto, kde sa usádzajú víťazi s pocitom prehry a porazení s pocitom zrady.“ Zaklapol otvor v ruke. Pohýbal ňou a obrátil sa ku mne.

„V Azyloch žijú ako prívrženci nového boha, tak vyznávači starých zvykov, ktorí prešli treťou potopou. Ale predpokladám, že o tretej potope vieš len to, čo vám vtĺkajú do hlavy správcovia modlitební. Aj keď ten váš by mohol byť výnimkou, keďže za teba nasadil krk pri rieke.“ Uvedomil som si, že nechce, aby som opäť odcitoval slová vdovy Chastovej. Moja bývala učiteľka tiež len opakovala to, čo zaznievalo v modlitebni nového boha. Pokrčil som ramenami.

„Tretia potopa začala vzburou ľudí bez akýchkoľvek pôvodných schopností. Práve tu na strednom kontinente. Povstanie do hláv zasiali kniazi nového boha. Vtedy ešte malej sekty, ktorej nikto nevenoval

pozornosť. Ani ich revoltu nik nebral vážne. Lenže bežných bolo viac. Potom kniazi ovládli pár veľkosídiel. Talentovaní zo všetkých kontinentov ich začali brať vážne. Najmä okulti zabudli na vzájomné boje a chceli povstanie potlačiť skôr, ako sa dostane aj na ich územia.“ Torin sledoval fúziu. Videl som na ňom, že už neseďí so mnou na ceste do veľkosídla. Vrátil sa hlboko do minulosti.

„Časť talentovaných sa však stala prívržencami vznikajúceho Zriadenia. Nastal chaos. Rodiny sa roztrhli. Príbuzní stáli proti sebe na opačných stranách bojísk. Nový režim sa nakoniec presadil. Situácia sa obrátila. Okulti začali byť prenasledovaní. Zriadenie vytlačilo ich spojené vojská na južný kontinent. Časť nepriateľov začala s režimom vyjednávať.“ Fascinovane som sledoval úplne iný príbeh, ako my vtĺkali do hlavy voda Chastová, správca modlitebne či rodičia.

„Namiesto víťazstva sa Zriadenie nového boha obrátilo proti včerajším spojencom. Talentovaným, ktorí režim podporili alebo zostali stranou. Využili práve okultov, ktorých si podrobili. Zriadenie im dovolilo prežiť v službách novej veľmoci. Bývalí nepriatelia nového boha sa s požehnaním nového boha s chuťou pomstili talentovaným, ktorí za režim bojovali.“ Horalov smútok sa šírila malou čistinkou ukrytou medzi porastmi pri ceste. Listy krovísk pomaly objímali posledné žiariace kryštály rosy. Tma prerastala našim okolím, aj mnou samotným.

„Na konci potopy ostalo už len Zriadenie. Jediná relevantná sila na kontinentoch. Každý prívrženec nového boha však neschvaľoval utajené pogromy na bývalých spojencov. S talentovanými opustili

veľkosídla. Zakladali Azyly v odľahlých kútoch sveta. Vráťane tvojho Azylu. Snažia sa dožiť v pokoji, nebudiť pozornosť a skrývať sa pred okom nového boha. Ale dlho to nemôže vydržať.“

Nevedel som ako reagovať. Na jednej strane som nechcel veriť, že by sa v mene nového boha mohla udiť zrada. Na druhej strane nemal som dôvod Torina spochybňovať. Popísal moju rodnú občinu tak, ako som ju nikdy nevidel. Skrytú, snažiacu sa vtesnať do svojho okolia tak, aby si ju nikto nevšimol.

Na mihotavých zábleskoch tlmenej modrej fúzie vetvy porastov premietali tieňové divadlo. V pohyboch vetví som videl strety, telá padajúce na zem. Temných bojovníkov, ktorí sa vzdáľovali a opäť vracali k svojim obetiam. Tieňové siluety víťazov, porazených, bývalých spojencov, nových nepriateľov. Pohltila ma tieseň. Celú noc som sa budil. Dusili ma predstavy ako okulti vstupujú do Azylu v mene nového režimu. Vraždia, zabíjajú a ničia dom, v ktorom som vyrastal. Druhý deň sme mlčali. Torin upadol do záдумčivej nálady. Ja som ostal uväznený v tiesnivých obrazoch, ktoré mali kontúry predtuchy.

Putovali sme niekoľko týždňov, kým sme uvideli vzdialené oko nového boha, ktoré sledovalo okolie z obrovskej veže modlitebne. Sídlo sa volalo Chrám, predtým Hradby, pretým Háj, predtým Nový Wogastisburg. Ako sa menili pomery, menil sa aj názov. Na starých základoch rástli nové budovy. Na ruinách starého sveta vznikali budúce ruiny toho nášho. Svätyne sa menili, rozoberali a skladali do nových tvarov a podôb. Účel sa nemenil.

Edel. Mech uháňal po starých cestách, ktoré čoraz viac pohlcovali zelené mokrade. Silou vôle som sa snažil potlačiť zdesenie, ktoré ma ovládlo po nečakanej smrti lizardieho sluhu.

„Poznáš vlastne príbeh Lizardov?“ prerušil mlčanie Frigus. Bielovlasý mal výnimočne zhovorčivú náladu. Mlčky som zakrútil hlavou.

„Ich predkovia prišli do jedovatých močiarov po veľkej zmene. Podľa učencov išlo o sériu prírodných katastrof. Oceány stúpali, hory zmrznutej vody na severe a juhu mizli.“ Sledoval ako za oknami mechu ubieha zelenkastá, pokrútená krajina. Hľadal som akúkoľvek zámienku, aby som nemusel myslieť na náhlu smrť nešťastného lizardieho sluhu.

„Kmene žijúce na bývalých kontinentoch strácali pôdu pod nohami. To bol osud aj predkov Lizardov,“ pokračoval bielovlasý. Podľa jeho slov putovali zo severu, aby unikli oceánu, ktorý pohlcoval ich domovinu. Hľadali svoje miesto vo zvyšku sveta. Prichádzajúci však narážali na pôvodných obyvateľov.

Pohostinnosť nahradila nedôvera, zvedavosť sa zmenila na strach. Napätie rástlo, až vyvrcholilo druhou potopou. Konfliktom, v ktorom zahynula ďalšia časť ľudstva.

Primitívne zbrane dokončovali to, čo veľká zmena nestihla. Uprostred chaosu sa ďalšie a ďalšie kusy zvyšných kontinentov stávali neobývateľnými.

„Zamorené územia ešte viac odkrajovali z už tak orezaného sveta. Tlak sa len zvyšoval,“ Frigus pozoroval jedovaté zelené lagúny okolo cesty.

Predkom Lizardov sa vojnový konflikt vyhýbal. Bolo ich príliš málo, aby predstavovali skutočnú hrozbu. Naučili sa vyhýbať osídleným častiam prežitého sveta. Skrývali sa. Zvyknutí žiť zo zamrznutého oceánu sa snažili prežiť v teplom podnebí zachovaných kontinentov. Napriek tomu hladovali a umierali.

Nakoniec ich duchovný líder začal hovoriť o udržaní sily kmeňa a občina začala pojeďať vlastných mŕtvych, aby životná sila súkmeňovcov nevyšla nazmar, zostala v rode. „Myslím, že to nemalo nič s duchovnom, ale bola to otázka prežitia. Dlhو trvalo, kým sa naučili loviť neznáme živočíchy a rozoznávať nové rastliny,“ pokračoval Frigus.

Nakoniec dorazili do zelenkastých mokradí a usadili sa. Močiarmi sa tesne pred ich príchodom prehnała vojna druhej potopy. Po konflikte zostalo zničené, zamorené územie bez života. Krajiny, v ktorej sa nedalo prežiť. Prichádzajúci však prežili.

Vymenili uctievanie sily veľkých ľadových medveďov za obdiv k malým plazom. Medvede vyhynuli. Jaštery sa prispôbili aj vďaka požieraniu vlastných tiel. „Kedysi civilizovaný kmeň v plazoch objavil symbol svojho nového života.“ Pojedanie príbuzných, členov kmeňa a neskôr aj cudzincov, sa stalo ich náboženstvom. Prispôbili sa, pretože nič iné im neostalo.

Konflikty druhej potopy predkov Lizardov obišli a zároveň poznamenali viac ako iných. Zamorené prostredie ich ovplyvňovalo. Štruktúra spoločnosti sa menila. Nezávislosť jednotlivých rodín sa rozpadla. Noví duchovní lídri sa dostávali do popredia tým, že zjedli svojich učiteľov a spojili svoju silu s ich silou.

„Neskôr začal ich kmeň prosperovať. Mladí bojovníci vyrážali do okolia, aby zabili cudzinca a získali jeho silu. Potom sa mohli zaradiť do spoločnosti a založiť si rodinu,“ pokračoval Frigus vo svojom temnom príbehu.

Lenže počas veľkej zmeny a na bojiskách druhej potopy zomrelo príliš veľa ľudí. Komunity v okolí močiarov načas odložili spory, spojili sa, aby rastúcu hrozbu zastavili.

„Môžeš si myslieť o svojich ľuďoch, čo chceš. No vládneš im len dovtedy, kým im garantuješ bezpečie. Ak im nevieš zaistiť ochranu, začnú odchádzať. Alebo si nájdu niekoho, kto na rozdiel od teba dokáže.“ Bielovlasý na mňa pozrel, či som poučenie pochopil. Prikývol som.

Nakoniec komunity vypálili prvé sídlo Lizardov, rozbili svätyne kultu, pozabíjali každého, koho našli. Ľud v močarinách prežil, no zdecimovaný, oslabený a vystrašený.

Nočné nájazdy mladých bojovníkov skončili. Kult oficiálne zanikol. Lizardi si dávali záležať, aby ich navštevovali susedia, videli kultivovanosť a decentnosť ich životov. Pri každej príležitosti dávali najavo, že kanibalizmus definitívne opustili.

„Nikdy som tomu neveril. Som si istý, že staré zvyky zostali aspoň medzi časťou Lizardov,“ Frigus sa vrátil z ďalekej minulosti do prítomnosti. Práve v tom mal veľký Frigus pravdu viac ako si myslel.

Staré zvyky močiarného kmeňa skutočne nezanikli. A v najbližších mesiacoch sa nám takmer stali osudnými. Rodina bývalého sluhu verila starému náboženstvu. Zároveň sa bielovlasý

mýlil. Svoje divadlo v občine močiarného kmeňa vraždou Lizarda nezachránil. Práve naopak.

Kým sme opúšťali územie Lizardov, vyšlo najavo, že bývalý sluha zmizol. Nakoniec všetko prezradila jeho manželka. Práve ona presviedčala nešťastného sluhu, aby odišli z močiarov a začali nový život. Jej muž sa preto spojil s Frigusom. Ten im prisľúbil nový domov. Mal však podmienku. Lizard svoju časť splnil. Bielovlasý už nie.

Otec nešťastníka by možno odpustil smrť syna. Nakoniec zo smrti vodcu Lizardov mal nešťastnou zhodou okolností najväčší prospech. Za krátko bola koruna živých jašterov položená na jeho hlavu.

No jednu vec nový pán Lizardov schopný odpustiť nebol. Skutočnosť, že sa telo jeho syna stratilo. Životná sila syna sa tak nevrátila do rodiny. Tak ako životná sila jeho ženy, ktorej sny o novom živote skončili rukou vlastného svokra.

Namiesto toho, aby Frigus držal občinu v strachu z jeho moci, získal úhlavného nepriateľa. Jedného z ďalších. Len o ňom ešte nevedel.

Cesta ďalej ubiehala. Príbeh Lizardov sa ma hlboko dotkol. Kmeň, ktorý putoval z domova, aby prežil. Nakoniec aj tak zanikol. Stratili sa jeho príbehy, zvyky a rituáli. Nahradili ich nové, tak vzdialené pôvodným. Z predkov sa stali cudzinci. Opäť som si spomenul na Azyl. Domov, ktorý som opustil. Tiež som sa stal cudzincom.